

Arrest

nr. 54 921 van 26 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 september 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 april 2010 dient verzoekster een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van haar duurzame relatie met haar partner.

Op 20 mei 2010 leggen verzoekster en haar partner een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 1 juli 2010 wordt een samenwoningverslag opgesteld.

Op 17 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

Op 27 september 2010 maakt de stad Hasselt nog twee bijkomende getuigenverklaringen over aan de Dienst Vreemdelingenzaken, die werden afgelegd in de maand september 2010 en op 30 september 2010 worden nog foto's en een arbeidsovereenkomst overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 13 oktober 2010 wordt de bestreden beslissing van 17 september 2010 aan verzoekster te kennis gebracht. Deze wordt als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 20.04.2010 door B.L. (...), geboren te (...), van Albanese nationaliteit, geweigerd.

*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).
Reden van de beslissing (2):*

** Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:*

Betrokkene heeft onvoldoende bewezen te voldoen aan de voorwaarden bepaald in artikel 40bis §2,2° van de wet van 15.12.1980: er werd slechts één stuk aangebracht als bewijs van de duurzame en stabiele relatie en dat is een handgeschreven brief d.d. 18.05.2010 met een getuigenis dat betrokkene en de partner al één jaar samenwonen. Deze brief heeft een gesolliciteerd karakter en kan niet aan de werkelijkheid worden getoetst. Niettegenstaande op de bijlage 19ter verdere bewijzen van de duurzame en stabiele relatie werden gevraagd, werden die niet meer aangebracht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekster voert in een enig middel de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Zij zet haar middel als volgt uiteen:

"De vermeende "gesolliciteerde karakter" van het voorgelegd bewijs of bewijzen door verwerende partij is manifest onwaar. Verzoekster kent haar vriendin, Mevrouw M.T. (...) weldegelijk en dit al meer dan één jaar.

Verzoekster legt hierbij de telefoonrekeningen voor van de vriendin waaruit kan worden aangetoond dat ze weldegelijk ook belden. Verzoekster zou nog vele andere gesprekken kunnen aantonen, edoch verwijst in kader hiervan naar het schrijven dd. 12.10.2010 van Belgacom die meedeelt dat ze niet in de mogelijkheid verkeren om vroegere gespreksdetails te weergeven.

Gezien de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij, en gezien alle voorwaarden vervuld inzake criterium 40bis, lijkt deze beslissing van verwerende partij niet redelijk en onrechtvaardig te zijn.

Bijgevolg werd hierbij het redelijkheidsbeginsel geschonden door verwerende partij."

2.2 Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen dat verzoekster op 20 april 2010 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend heeft als partner in een duurzame relatie en dat zij werd verzocht ten laatste op 20 juli 2010 bewijzen van de duurzame relatie over te maken. Verweerder wijst erop dat verzoekster heeft nagelaten vóór 21 juli 2010 bijkomende documenten voor te leggen en in haar verzoekschrift voor het eerst verwijst naar de telefoonrekeningen van Belgacom. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft met deze documenten geen rekening kunnen houden nu deze hem niet ter kennis werden gebracht voordat de bestreden beslissing werd genomen. De regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Verweerder meent dat het niet kennelijk onredelijk is te oordelen dat het enige stuk dat verzoekster heeft aangebracht, met name een handgeschreven brief d.d. 18 mei 2010 met een getuigenis dat verzoekster en haar partner al één jaar samenwonen een gesolliciteerd karakter heeft en niet aan de werkelijkheid kan worden getoetst te meer nu er geen enkel ander bewijs werd voorgelegd. Verweerder meent dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel terecht heeft beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

2.3 De Raad wijst erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt het redelijkheidsbeginsel schendt, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend tot verblijf van langer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie, op grond van artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

(...)

De koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°.

(...)”

Het komt aan de vreemdeling toe, die zich op een verblijfsrecht in functie van een partner, burger van de Unie wenst te beroepen, om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen.

Uit het administratief blijkt dat bij het opmaken van de bijlage 19ter bij de indiening van verzoeksters aanvraag werd vastgesteld dat verzoekster en haar partner bewijzen bijbrachten dat ze ongehuwd zijn en dat zij aangaven dat zij een geregistreerd partnerschap zullen afsluiten. Tevens werd aan verzoekster expliciet gevraagd om binnen de drie maanden, ten laatste op 20 juli 2010 bewijzen bij te brengen van hun duurzame relatie.

Uit het administratief blijkt dat verzoekster volgende documenten heeft ingediend: haar paspoort, haar verklaring van wettelijke samenwoning gedateerd op 20 mei 2010, de samenstelling van het gezin, haar geboorteakte, haar familiecertificaat en één verklaring gedateerd op 18 mei 2010 dat verzoekster en haar partner reeds één jaar samenwonen.

De bestreden beslissing motiveerde dat verzoekster ten bewijze van haar duurzame relatie slechts één document naar voorbracht, met name de verklaring dat zij al één jaar samenwonen, doch dat dit bewijs geen afdoende bewijs vormt waarbij verweerder aangeeft waarom. Verweerder motiveert dit als volgt:

“(...

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft onvoldoende bewezen te voldoen aan de voorwaarden bepaald in artikel 40bis §2,2° van de wet van 15.12.1980: er werd slechts één stuk aangebracht als bewijs van de duurzame en stabiele relatie en dat is een handgeschreven brief d.d. 18.05.2010 met een getuigenis dat betrokkene en de partner al één jaar samenwonen. Deze brief heeft een gesolliciteerd karakter en kan niet aan de werkelijkheid worden getoetst. Niettegenstaande op de bijlage 19ter verdere bewijzen van de duurzame en stabiele relatie werden gevraagd, werden die niet meer aangebracht.”

Het is niet kennelijk onredelijk te oordelen dat één enkele getuigenis die bovendien een gesolliciteerd karakter heeft, onvoldoende is als bewijs van hun duurzame relatie. Verweerder motiveert bovendien terecht dat de getuigenis niet aan de werkelijkheid kan worden getoetst.

Verzoekster is het niet eens met dit oordeel en wijst op een telefoonrekening van haar partner waaruit blijkt dat zij wel degelijk naar elkaar belden en elkaar dus al meer dan één jaar kenden. Verweerder wijst er terecht op dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie

van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken. De Raad stelt vast dat verzoekster deze telefoongesprekken voor het eerst voorlegt bij haar inleidend verzoekschrift, zodat verweerder er geen kennis van had op het ogenblik van de bestreden beslissing. Hetzelfde geldt voor de twee bijkomende getuigenverklaringen die dateren van de maand september 2010 en de foto's en de arbeidsovereenkomst die op 30 september 2010 werden overgemaakt. Verzoekster had tot 20 juli 2010 de tijd gekregen om bijkomende documenten neer te leggen en de bestreden beslissing werd genomen op 17 september 2010. Al deze documenten werden aldus ná de bestreden beslissing bijgebracht zodat het verweerder niet kan worden verweten er geen rekening mee te hebben gehouden. Indien verzoekster de mening is toegedaan dat deze documenten een bewijs vormen van haar duurzame relatie met haar partner kan zij deze neerleggen in het kader van een nieuwe aanvraag.

De Raad stelt vast dat gelet op de gegevens waarvan verweerder ten tijde van de bestreden beslissing kennis had, met name die ene getuigenis dat verzoekster en haar partner reeds één jaar samenwonen, het niet kennelijk onredelijk is te concluderen dat verzoekster onvoldoende haar duurzame relatie heeft bewezen en aldus niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN